

Θεοτ.— Έβγαλιν 'στὴν Σαντορήνη
τὸν 'δικό μου Μαρκελίην.
Τί γὰρ μου!.. τραλαλά...
καὶ σοῦ λέω, κὲρ Ξυλᾶ,
πῶς δὲν στέκεσαι καλά.

Ντελ.— Μὴ φωνάζεις, μὴ τοιάυτης διαπράττης ἀταξίας...
κάτσε κάτω, 'πὲρ ἄλευρι,
ὁ Θανάσης Εὐταξίας
κί' ὁ Χαράλαμπος νὰ σ' εὐρῆ.

(Εἶπε, καὶ δίνει σανίδι 'στὸν Σκαρπινᾶ τὸν πάνω.)

Π.— Καλῶς τοῦ τὴν 'κτάφερε...

Φ.— Μπράβο, Σανιδιογάννη.

(Κί' ὁ κὲρ Ζαήμες, ὅπου χαζεύει,
κάνει 'λύγακι πῶς ἀγριεύει
'μπροστά 'στὸν μπάριπα τὸν Κορδονίδη,
μὰ τρώει μίξ με τὸ σανίδι,
κί' ὁ γέρο-μπάρμπας μ' αὐτὸν γελᾷ,
ποῦ λὲς πῶς κάποιος τὸν γαργαλᾷ.)

Ντελ.— Ὁ δυσκρεστημέν μου τεκνία κί' ὄρανά μου,
δέστε τὰ βέσανά μου,
κί' ἔλα 'στὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς ἔλατε μὲ καλὸ
χωρὶς νὰ περσιφίγωμαι καὶ νὰ παρακαλῶ,
ἄλλοιὸς πηγαίνω 'στὸ Γιλδίξ κί' γίνομαι Βεζύρης...

(Οἱ δὲρ Ξυλένιοι θεατικὰ χειροκροτοῦν φρενήρεις.)

Ντελ.— Κί' ἂν δὲν δεχθῶν κί' οἱ σύμμαχοι τὸν πρῶτον ἐν
πέρνω τὰ τόσα μου χρητῆ [τοῖς πρώτοις,
κί' πάω 'στὴν Ἀρβαντιᾶ,
καὶ γίνομαι Σκενδέρπητες κί' Ἀλάρδος Καστριώτης.
'Ἄλλ' ἂν καὶ μὲ τοὺς Ἀλέκωνος τὰ κταφέρω σκούρα,
τότε τὸ σπρίβω κί' ἀπ' ἐκεῖ καὶ πάω γιὰ τὰ Γιούρα.

Φ.— Μεγάλε γέρο,
σπαθὶ βαρβάτο,
σὲ νὸν ἐ βέρο
ἐ μπὲν τρεβάτο.

Π.— Ὅχι, μὴ φύγεις πουθενά, μὰ τράβει 'στὸ Πακλάτι.

(Κυλᾶ σταφίδων καὶ λιπῶν βροχῆ ραγδιωτάτη,
κί' ὁ Κορδὸνας πελώριον ἀνοίγει παρασόλι
καὶ λείει τὸ τζιριμπιμπίν, ὅπου τὸ ζέρον ἔλοι,
κί' ἀνταπατητᾷ γλυκύτατον Σανιδιοφόρον μέλος,
καὶ λήγει κί' ἡ παράστασις χωρὶς κανένα τέλος.)

**Φρασουλῆς ὁ παπαγάλος
κί' ὁ Σωμάξ, πνοουδῆξ ὁ Γάλλος.**

Φ.— Καλῶς μὰς ἤλθες, Ὑπουργέ τῆς Γαλλικῆς Παιδείας,
'στὴν κλασικὴν πρωτεύουσάν τῆς γαλανῆς εὐδίας,
καὶ τῶρα πούτυγες ἐδῶ, μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις
ἔλα καὶ τὴν Παιδείαν μας ν' ἀναδιοργανώσης.

Καλῶς μὰς ἤλθες εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τὰ μεγάλα,
ποῦ κυβερνᾷ Πρωθυπουργὸς φιλόγαλλος τὰ μάλα,

ὅστις τοσαύτας ἤκουσε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας
καὶ συνεδίθη μετ' αὐτῆς διὰ μακρὰς φιλίας.

Ἴδε τὴν Πρωθυπουργόν,
τῆς ζωῆς τὸν χορηγόν,
τὸν γλυκὺν τὸν τροποδότην καὶ τὸν πάροχον ἐλίαν,
ποῦ σὲ τρώπει θριαμβῶν μὲχρι κεφαλῆς ἐγώθη,
κί' ἔλεγε καθένεξ τότε πῶς ὁ μέγας Ναπολεὼν
τοῦτ' ἔπερ καὶ διχῶς ἄλλο 'στὸν παπποῦ μετεμφυγῶθῶν.

Ἔγει καὶ τὸ Γερὰν Κορντόν
κί' ἀπατράπτων καὶ βροντῶν
μεγαλύνεται κί' ἐνόει
τὸ Κορντόν καὶ τὸ Κορδόν.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες... πῶς μὰς ἔργησες καὶ σύ;
κὺτταξε καὶ τὸν Κορδιάνη... τοῦτ' ἔπερ Μομορανοῦ.
Κὺτταξε καὶ τὸν Ζαήμεν... πῶς σοῦ φαίνεται κί' ἐκεῖνος;
τοῦτος δὲ θερρὸς πῶς εἶναι Ρισαλιέ καὶ Μακρίνος,
μόνο ποῦ πολλὰς κουθένταις καὶ μὲ φίλους του δὲν θέλει
καὶ τὰ λόγια τοῦ τὰ βγαζῶν ἀπ' τὸ στόμα μὲ τσιγκέλι.

Θέλεις νᾶρης κί' ἐδῶ περὰ Ροβεσπέρους, νιούς Βρούτους;
ἀρθνοῦμεν κί' ἀπὸ τούτους.
Θέλεις πλῆθος γλωστοκόπων, ποῦ ποτὲ δὲν σιωπᾷ;
Σύνταγμα, Δημοκρατίαν, Μοναρχίαν καὶ λοιπά;
βεβαιώσου, φίλε Γάλλε, πῶς ἐδῶ θὰ τᾶβρης ἔλα
νᾶναι μία μεκουλάντζα καὶ νὰ παίζωμ καραμπόλα.
Κί' ἐπ' ἐσγάτων, ὡς βεβαίως θὰ γνωρίζουν κί' οἱ Φραντζέξιοι,
ἄργισε καὶ τὸ σανίδι μέρος ἐνεργῶν νὰ παίζῃ.

Θαύμασε τὸν οὐρανὸν μὰς καὶ τὸ κλίμα τὸ γλυκύ...
ἐδῶ περὰ πλείον εἶναι παροικία Γαλλική,
κί' παντοῦ τῶν Ἀθηνῶν
εἰμπορεῖς νὰ βρῆς, Σωμάξ,
τὴν κυρίαν Μαντενῶν,
τὴν κυρίαν Ρεκαμιέ,
κί' ἂν ἐκ τῶσαν εὐγενῶν σας δὲν ἀπέμεινε κανεὶς
νὰ σας στείλωμε κωμπόσους τῆς Ἀθῆνας εὐγενεῖς.

Ὅλο Γαλλικὰ τερτίπια,
ἔλα καὶ φακλαχνίρι,
κί' ἂν φοροῦνε κάλσα τρούπια,
μὰ λυσσοῦν γιὰ τὸ Παρί.

Καὶ τώρα, Γάλλε φίλτατε, ποῦ μὰς παρακαπάτε,
θὰ φύγετε μὲ τὸν Ὠμὲλ καὶ 'στους Δελφούς θὰ πάτε,
ἀλλ' ἔμοις μὴ θαρρῆτε
Πυθίαν ποῦ θὰ βρῆτε.

Ὁ Φοῖβος δάφνη μάντιδα δὲν ἔχει τώρα πλέον,
μῆτε πηγήν λαλοῦσαν, ἔσθετο νᾶμα λαλόν,
καὶ μίσο ἀπὸ τοὺς τρίποδας τῶν μαντικῶν σπηλαίων
μόνον χρησμούς θ' ἀκούσετε κωμπόσων παπαγάλων.

Οὐχ ἦττον εἰς τὴν δόξαν μας τὴν παλαιὰν ἔλατε,
Φιλέλληνες Ἰαλάται,
κί' ἂν θέλετε ν' ἀνεύρετε τὴν ἀληθῆ Πυθίαν
μὲ τοὺς στρυφούς της τοὺς χρησμούς,
ποῦ φέρουν κεφαλῶν αἰσιμούς,
'στὸν κύριον Πρωθυπουργόν νὰ πάτε κατ' εὐθείαν.